

Blik en bladgoud

Doelman Thibaut Courtois kijkt beteuterd richting de tribune na een zwakke prestatie tegen Marokko in het Al Thumama-stadion, in Doha. © PHOTO NEWS

Allah was gisteren te groot voor de Rode Shaitans.

Nu moet er iets worden gehaald tegen Kroatië, *wallah*.

Filip Joos had het nog over een foutje, maar je gelooft je oren toch niet als je de analisten hoort rond de pot draaien over die eerste goal van Marokko, waarbij godbetert Abdelhamid Sabiri van Serie A-voorlaatste Sampdoria de bal rechtstreeks in doel trapt vanaf een plek waar dat *never* nooit mag gebeuren.

Dat was Thibaut Courtois nota bene al een keer overkomen in de eerste helft, maar toen liep een te gretige Marokkaan in de weg en kon de VAR de Belgen nog behoeden voor een achterstand. Laat u niks wijsmaken, dames en heren in het Wintercircus al of niet aan de tafel bij Karl, kinderen, ouders en ouderlingen thuis, die 0-1 was een blunder, met grote B.

Het is niet omdat het Courtois is en hij tegen Canada bij een slecht getrapte strafschop in de weg lag dat we het niet als zodoende mogen benoemen. Het is niet omdat Frank Boeckx hoopt om ooit nog bij de Rode Duivels in de staf te geraken dat hij als analist en ex-vliegenvanger niet de waarheid moet vertellen. Het was een blunder van formaat van een doelman die zou moeten doorgaan als de beste van de wereld, maar zich twee keer in dezelfde wedstrijd in dezelfde korte hoek laat vangen aan een gedurfd vrije trap. Niet. Te. Geloven.

Dat tweede doelpunt was dan weer vintage het bedje waarin de Rode Duivels anno 2022 ziek zijn. Timothy Castagne, de snelste van de Belgische verdedigers (die met vijf tegen drie waren in die fase) die zich op lullige wijze laat voorbij lopen door Hakim Ziyech, die teruglegt op Zakaria Aboukhlal, die de bal hoog in het dak poeiert.

Twee halve Nederlanders (Ziyech geboren in Dronten en Aboukhlal in Rotterdam, ik gok op Zuid) deden België de das om. Courtois was nu echt kansloos omdat Axel Witsel naar recente gewoonte geen poot meer uitsteekt naar een bal die niet pardoes op hemzelf belandt en dus Aboukhlal geen strobreed in de weg legde.

De harde realiteit is dat deze Rode Duivels hun geluk hebben opgebruikt. In Rusland vier jaar geleden zijn ze al door het oog van een hele kleine naald gekropen tegen Japan en Brazilië, maar je kan niet blijven teren op geluk en hier en daar een flits van een wereldspeler als Kevin De Bruyne. Om resultaten te halen in grote toernooien heb je een ba-

sisniveau nodig en vooral een attitude die de tegenstander schrik inboezemt.

Dat was in Rusland nog wel het geval, maar de laatste jaren is de status van de Rode Duivels als topteam in sneltempo geërodeerd. Elk land weet inmiddels dat België te pakken is als je hen aanpakt. De wedstrijd tegen Canada was daarvan het beste voorbeeld.

België had het verdiend om na twee wedstrijden met nul punten te staan en dus uitgeschakeld te zijn, dat is de harde conclusie van dit WK 2022. Maar omdat voetbal een oneerlijk toevalspel is hebben ze alles nog in handen, kunnen ze zelfs nog wereldkampioen worden. Winnen van Kroatië en alles is vergeten.

Onderliggend is er wel een groot probleem. Deze Rode Duivels zijn uit elkaar aan het vallen. De gouden generatie blijkt van afbladderend bladgoud, het blik wordt zichtbaar. Dat was al duidelijk na Canada met de oprisping van De Bruyne, die zich gisteren weer te veel vastliep in zijn haast om iets te forceren.

Dat werd na Marokko nog eens benadrukt door de uitlatingen van Jan Vertonghen, die het had over te weinig creëren en te oud om aan te vallen en nog wel meer onzin waarmee hij zijn eigen straatje alvast probeerde schoon te houden.

Als aanstaande zaterdag de eerste achtste finales worden gespeeld gaat deze World Cup gewoon verder. Met de Duivels als ze winnen van Kroatië, zonder

de Duivels als ze verliezen van Kroatië.

Zal België gemist worden? Neen.

Brazilië, Frankrijk, Spanje, die willen we nog aan het werk zien en Argentinië natuurlijk. Maar ook Canada, de VS en Ecuador, heerlijk fris-van-de-levervoetbal hoog in het veld, geen schrik van iemand, gaan met die banaan en kijken waar het schip strandt. Soms strandt het echt, soms haalt het de haven. De VS tegen Engeland, Saudi-Arabië tegen Argentinië, Iran tegen Wales.

De traditionele voetballanden schrikken van die onverdroten inzet. Die zijn niet gewend dat de hiërarchie zo brutaal overhoop wordt gehaald door respectloze B-landen. Nooit gedacht dat ik enthousiasme zou kunnen opbrengen voor voetbal van streng islamitische republieken en dat los zou kunnen zien van de politieke en religieuze repressie in die landen. Er moet nog wat gebeuren voor het zover is, maar ik gun het de Arabische wereld, een team of twee die doorgaan, vooral als Qatar daar niet bij is.

België had het verdiend om na twee wedstrijden met nul punten te staan en dus uitgeschakeld te zijn